

»Ne vem, kaj se dogaja z otrokom, od vas želim samo potrditev, da to ni nič takega,« je pogosto prvi stavek mater, ki se obrnejo na Združenje. Matere se ob konkretnih izpovedih otrok borijo s hudimi stiskami, **s težavo soočanja z otrokovimi sporočili** in pogosto z **lastnim zanikanjem** : **»Verjetno to govorjenje otroka ni nič takega, toda obračam se na vas, če to kaj pomeni, ne želim na uradne institucije.«**

Težko se vživimo v stisko in trpljenje človeka, ki se v življenju sooči z izdajo zaupanja, prevaro najbližjih. Se lahko postavite v kožo mame, ki ji otrok razkrije spolno zlorabo s strani očeta? Dedka? Strica? Partnerja? **»Ne upam si prijaviti, kaj pa, če to ni res,«** še vedno upajo. **»Vse bi mu pripisala, samo tega ne,«** se oprijemljejo tega upanja ob soočenju z zlorabo lastnega otroka. **»To, da bi mojega otroka kdo spolno zlorabljal ni bilo nikoli v mojih mislih.«**

Iščejo načine, kako bi otroka zaščitile brez policije, sodišč ter drugih institucij. Pogosto se obrnejo na storilca in ga soočijo z otrokovimi izpovedmi. **»Priznal mi je sicer, da ga je tako crkljal, toda obljubil je, da tega ne bo več delal. Želim samo vedeti, kako naj z otrokom ravnam,«** A razkritje zlorabe brez prijave, ne pomeni, da se zloraba neha. Praviloma se začne nad otrokom izvajati poskuse utišanja. **»Kličem vas, ker sem partnerju povedala, kaj mi je priznal otrok. Zdaj je začel otrok ponoči lulati v posteljo.«** Ali: **»Vsako uro dneva me kliče in sprašuje, kako je z otrokom, če je še kaj povedal,«**. Svojci in prijatelji osumljenca, pri katerih osumljenec išče podporo ponavljajo mite o tem, kako imajo otroci bujno domišljijo. **»Povedal mi je, da je govoril s prijateljico, ki je strokovnjakinja za avtiste. Prepričujeta me, da si otroci take stvari izmišljujejo, da vzbujajo pozornost.«** Matere se obrnejo tudi na strokovne delavce. **»Saj sem spraševala, a rekli so, da imajo otroci bujno domišljijo.«** Ali na zdravnike: **»Rekli so mi, da je to, kar otrok dela na meni in prijateljčkom, del njegovega normalnega razvoja.«**

V travmatičnem doživljanju se matere sprašujejo **»Kam naj grem? Greva z otrokom?«** **»Šla bom z otrokom k svojim za nekaj časa, a kako naj jim povem, zakaj?«** Ko se končno odločijo za prijavo ali strokovno pomoč, trčijo ob nove zidove: **»Povedano mi je bilo, da moram imeti za svoje sume dokaze.«** Ali svarjenje o odgovornosti za tako hude obtožbe: **»Nisem se odločila za prijavo, ker mi je bilo rečeno, da so to hude obtožbe, če nimam dokazov.«** Mame, ki otroke zaradi sumov spolne zlorabe vodijo k zdravnikom, se soočajo s hladno neobčutljivostjo: **»Pri ginekologu za otroke so bili študenti, pet deklet je bilo zraven. Prosila sem, če lahko niso prisotne ob tako občutljivem pregledu otroka, a je ginekologinja rekla, da se morajo kaj naučiti in če mi kaj ni prav, naj grem drugam. Komaj sem premagovala solze.«** Ginekologinja je eni od mater rekla **»Ni nobenih znakov, ne mučite otroka s prijavo.«**

»Psihologinja mi je začela brati iz neke knjige, da se prijava ustavi, če se z otrokom preselim dovolj daleč stran. Kam daleč stran naj grem pri nas?« V procesu iskanja odgovorov in načinov, kako otroku pomagati, se matere dobro prestraši, kako grozni bodo postopki in poskuša od prijav odvrniti. **»Zdravnica mi je rekla, da me bodo v sodnih postopkih popolnoma izčrpali, finančno in psihično, da so spolne zlorabe pri nas samo siva statistika, kjer se nič ne da.«**

»Policist mi je rekel, da se pri nas nič ne da, če se otroku ne vidi, ne pozna. Da je v takih primerih najbolje, če bi se storilca – in je s kretnjo pokazal na strel v glavo,« je o svojem obisku na policiji poročala ena mama. **»Ne želim prijaviti, saj bo otrok bolj trpel zaradi vseh postopkov, na koncu pa ne bo nič,«**.

V postopkih se soočijo z neusklajenim delovanjem organov in odsotnostjo pravil, ki bi jih informirala o nadaljnjem vodenju postopkov za zaščito otroka. **»Že mesec dni je, kar sem podala prijavo na, tožilstvo in Center za socialno delo, pa sploh ne vem, kaj se dogaja. Kaj naj storim?«** Ko se institucije Centra za socialno delo vključijo lahko ravnajo po svoji prosti presoji in včasih popolnoma nerazumljivo: **»Nikdar pa o prejetem sumu niso obvestili policije. So pa mene spraševali, če se mi ne zdi čudno, da nihče ne reagira .Povedali pa so mi, da imajo v svojih postopkih radi sodelujoče starše: naj bom sodelujoča, prijazna, naj pokažem da sem sposobna mama«..«**

»Na policijo so me poklicali 4 mesece po tem, ko sem podala ovadbo na tožilstvo. Kriminalistka mi je rekla, da je bilo v teh 4 mesecih že veliko zamujenega. Zato naj čim prej naučim otroka, kako reči ne,« je o prvem stiku od prijave s policijo poročala ena od mam.

»Postopek na družinskem oddelku vodi sodnica, ki je za intervju v Dnevniku govorila o lažnivih materah, ki take prijave podajajo, da dobijo skrbništvo, ali menite, da bi bilo dobro, če dam prošnjo za zamenjavo sodnice?« je o svojem postopku poročala druga mama.

Glavno vodilo postopkov na družinskem sodišču je, da otroci morajo imeti stike z očetmi, četudi so osumljenci zlorabe. To naj bi bilo za otroke bolj pomembno, kot zloraba. Če otrok stike s storilcem zavrača, se od mater zahteva, da otroke na stik pripravijo, kot vedo in znajo: **»Če ne boste otrok pripravili na stik, vam jih bomo vzeli in dali v rejo!«** je bilo rečeno mami treh otrok. Tudi otroci v starosti 12, 14, 15 let, ne dobijo pravice, da se sliši njihov glas, da ne zmorejo stikov.

Na stikih pod nadzorom, ki jih zelo neradi izvajajo CSD-ji se ne vodi zapisnikov, prav tako ni pravil ki bi narekovala, kako naj se stiki izvajajo. **»Prišla sem po otroka po stiku in na hodniku me je ustavil socialni delavec. Naj se ne ustrašim, je hitel, ker ima otrok prasko na obrazu in je jokal. Razumem, sem rekla, se zgodi nesreča. Rekel mi je, da ne ve, kako jo je dobil. Da sta se z očetom igrala pod mizo in ni videl, kaj se dogaja.«**

»Vprašali so me – na CSD-ju - če se otrok res briše sam na wc-ju. Nisem razumela, rekli so mi, da otrok pije veliko sokov na stikih in ga tišči lulat in potem ne pusti očetu, da ga na wc-ju obriše, češ da se zna sam.«

»Sodnica in očetov odvetnik sta se po zaslišanju smejala, da mame pretiravamo in napačno interpretiramo otrokove izjave. Sej naš nečak tudi pravi, da mu oče daje palčko v ritko je rekel odvetnik. Ampak to misli na termometer, ha ha,« je poročala ena mama.

»Izvedenec sploh ni izvedenec za otroke, ne za spolne zlorabe. A naj razumem, mi je rekla sodnica, vse manj izvedencev se še hoče s tem ukvarjati.«

»Minilo je 7 mesecev od prijave, ko je otroka prvič pogledal izvedenec. Na Vojnik, na prishiatrično bolnico za odrasle sem ga morala peljati. Sploh ni imel barvic v svoji pisarni.«

»Veste, otroci se neradi pogovarjajo s takimi strici, ampak vi ste tako hotela,« mi je rekel izvedenec.

Po dveh letih postopkov je izvedenec na sodišču zanikal zlorabo : **»Če bi rekel, da je to zloraba, bi moral otrokov oče v zapor. Se obrnil k mami in rekel: A se zavedate resnosti tega?«**

Ena od mamic je bila povsem na koncu med sodnimi postopki. Prišla je na Združenje in spraševala, če bi zaradi **nezaščitenosti otroka in popolne nejasnosti oz.nedokazljivosti kaj bi morala država narediti za zaščito otroka** lahko na Evropskem sodišču za človekove pravice sprožila postopek.

Če se otrok noče videvati z očetom, ki je osumljen, se krivda za otrokovo zavračanje praviloma pripiše materam: **»Ste posesivna mati, in zato otrok sedaj noče imeti stika z očetom,«**, **»Rešiti se morate strahu pred očetom, poiščite strokovnjaka za svoje probleme,«!** **»Otrok tuli, bruha, kriči pred stikom z očetom. Kaj naj storim, kako naj ga pripravim, da bo šel k očiju?«** je spraševala mama,kateri je CSD tudi nalagal, naj otroka pripravi na stik kot ve in zna. **»Podkupujem otroka. Vsakič znova mu obljubljam, kaj mu bom kupila, samo da gre k očiju,«** je tudi povedala druga mama.

»Oče je dosegel izvršbo stikov na sodišču. Povedala sem, da še poteka postopek prijave suma spolne zlorabe. Nič ne pomaga, grozijo mi, da bodo prišli s policijo po otroka. Sodišča sploh ne delujejo usklajeno!« je bila popolnoma uničena tretja mama.

Ob prijavi suma spolne zlorabe matere pogosto zaznavajo dvom o prijavi.Zagotovo mora imeti kakšen motiv.To se nadaljuje tudi na družinskih sodiščih **»Braniti se moram, da sem zdrava - fizično in psihično, da sem povsem običajna mama, da imam redno službo in urejen dom, podporo družine in prijateljev. Vse, da "dokažem", da res nimam nobenih drugih motivov razen prizadevanja, da otroka zaščitim. Tako nenormalno naj bi bilo, da sem prijavila sum spolne zlorabe otroka?«** je poročala ena od mater.

Uspešno se je vzpostavila podoba lažnivih mater, ki si s s lažnimi prijavami izborijo skrbništva ali »norih babic«. Ker tako nagajajo , se maščujejo očetom,zetom. Novinarka je brez dvomov povzela izjavo znanega odvetnika, da je v Sloveniji 99% lažnih prijav spolnih zlorab. **»Nikomur ne bom mogla svetovati, naj prijavo zlorabi,«** je na skupini za samopomoč, ki jo matere na Združenju obiskujejo še leta in leta po končanih postopkih,izjavila ena od mater. **»Samo tu lahko sedaj rešujem svoje stiske, ki sem jih preživljala v postopkih za zaščito otroka.«**

Ampak zloraba se res ne konča, če se je ne prijavi. To je dejstvo, ki ga ne glede na sodni epilog, povedo vse mame. Bom zaključila z zadnjo izpovedjo: **»Misel, zaradi katere se borim in se bom borila za svojega otroka, je: če je moj pogumen otrok preživel vse, o čemer je poročal, potem bom njegova mama zmogla vse, da se naju ne utiša. Svoje starševstvo jemljem srčno in odgovorno, z zavestjo, da bo moj otrok nekoč odrasel in postal srečen in samostojen človek. Prosila sem za pomoč državne institucije, pa so zatajile. Zato nimam več domovine.«**